

BEÉRKEZETT

2022 JÚN 02.

Ikt.szám: 9-84/2022

Fővárosi Törvényszék

Az ügy száma: 103.K.704.451/2021/16.
A felperes: Dunaújvárosi Víz-, Csatorna- Hőszolgáltató Kft.
(2400 Dunaújváros, Építők útja 1.)
A felperes képviselője: dr. Kovács Péter András ügyvéd
(1148 Budapest, Örs Vezér tér 19. 10/42-43.)
Az alperes: Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal
(1054 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky út 52.)
Az alperes képviselője: dr. Hoschek Livia kamarai jogtanácsos
A per tárgya: energiaügyben hozott H 1579/2021. számú közigazgatási határozat megtámadása

í t é l e t e:

A Fővárosi Törvényszék az alperes H 1579/2021. számú határozatát megsemmisíti és az alperest új eljárásra kötelezi.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100 000 (százezer) forint perköltséget.

A 30 000 (harmincezer) forint kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen a közléstől számított 15 napon belül fellebbezésnek van helye. A fellebbezést a Fővárosi Ítéltáblához címzetten, a Fővárosi Törvényszéken kell elektronikus úton kell benyújtani. A fellebbezésnek tartalmaznia kell az azt megalapozó jogszabálysértést, a jogszabályhely pontos megjelölésével, illetve azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől az ítélet jogkérdésben eltér. A jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely pontos megjelölésének elmaradása a fellebbezés hiánypótlás nélküli visszautasításának jogkövetkezményével jár.

I n d o k o l á s**Az ítélet alapjául szolgáló tényállás**

- [1] A felperes az alperes által 124/2012. számon kiadott működési engedéllyel rendelkező Dunaújváros területén távhőszolgáltatói tevékenység ellátására. A Dunaújváros Megyei Jogú Város Polgármestere a 2021. május 10. napján érkezett levelében arról tájékoztatta az alperest, hogy 2021. június 30. napjával a felperessel a dunaújvárosi távhőellátó közművek működtetésére megkötött üzemeltetési-vállalkozási szerződését felmondta, melyről Dunaújváros Megyei Jogú Város Közgyűlése 410/2021. (IV.30.) számon határozatot hozott. Az alperes a H 1578/2021. számú határozatával Dunaújváros távhőszolgáltatásának ellátására az MVM OTSZ Zrt.-t kijelölte.
- [2] Az alperes a felmondásról kapott tájékoztatás alapján 2021. május 18. napján hivatalból eljárást indított, melyben vizsgálta a kialakult helyzetet abból a szempontból, hogy a

felmondás következményeként miként lesz biztosított a dunaújvárosi távhőfelhasználók ellátása 2021. június 30. napját követően. Az alperes az eljárásában nyilatkozattételre a felperest hívta fel, az eljárásba a DVG Zrt.-t, továbbá Dunaújváros Megyei Jogú Város Önkormányzatát nem vonta be ügyfélként.

- [3] Alperes a H 1579/2021. számú határozatával a felperes 124/2012. számon kiadott távhőszolgáltatói működési engedélyét 2021. július 1. napjától visszavonta. Rendelkezett a távhőszolgáltatói tevékenység elvégzéséhez kapcsolódó jogokról és kötelezettségekről a felperes és az MVM OTSZ Zrt. kijelölt engedélyes viszonylatában. Határozatának indokolásában hivatkozott arra, hogy a felperes az eljárás során tett nyilatkozatában nem tagadta a szerződés felmondásának a tényét, a felmondást azonban jogszabálysértőnek tartotta. Az alperesnek hatáskör hiányában azonban nincs lehetősége arra, hogy a polgári jogi jogviszonyokat, azok jogszerűségét megítélje. A felmondás megtörténtének tényét és nem annak jogszerűségét van lehetősége értékelni, kizárólag a távhőszolgáltatásról szóló 2005. évi XVIII. törvény (a továbbiakban: Tszt.) előírásainak való megfeleléség kérdéskörét vizsgálhatja. A Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatalról szóló 2013. évi XXII. törvényben (a továbbiakban: MEKH. tv.) biztosított hatásköre, hogy mindenkor egyértelmű engedélyesi viszonyok legyenek a távhőellátással érintett településen. A felmondás nemcsak a polgármester, hanem a DVG Zrt. saját döntése is, a felmondás a DVG Zrt. mint szerződéses fél diszkrecionális joga gyakorlásának következménye. A távhőszolgáltatói szerződés egyfelől a 410/2021. (IV. 30.) számú közgyűlési határozattal, továbbá ettől elkülönülten a DVG Zrt. által is felmondásra került, ezen döntések címzett jognyilatkozatként közlésre kerültek a felperessel 2021. május 3. napján. A felperes iratellenesen állította, hogy Dunaújvárosban nem képezi a távhőrendszer a városi közvagyon részét. A szerződés 1. pontjában ugyanis rögzítésre került, hogy az üzemeltetésbe adó tulajdonában lévő dunaújvárosi távhőellátó közművek képezik a szerződés tárgyát. Mindezek miatt megalapozatlan a felperes azon állítása, hogy azok sosem voltak önkormányzati tulajdonban. A felperes tulajdonába tartozóan olyan tételeket is felsorol, amelyek nem tartoznak a távhőszolgáltatási feladatokhoz, ezek karbantartást szolgáló beruházások, melyeket a szerződés 6.5. pontja értelmében át kell adni a távhővezeték-hálózat tulajdonosának, vagyis a DVG Zrt.-nek. A tárgyi eszközök a szerződés megszűnését követően a DVG Zrt.-re átszállnak. Bizonyítékok hiányában nem tudta elfogadni az alperes azt a felperesi érvelést, hogy a saját tulajdona olyan jelentős mértékű, hogy annak révén továbbra is hozzáférése marad a teljes rendszerhez. A rendelkezésre álló iratok alapján az állapítható meg, hogy a felek elszámolásra lesznek kötelesek egymás irányába, megegyezés hiányában pedig polgári bírósághoz fordulhatnak, de a felperesnek ennek hatására sem fog helyreállni a távhőrendszerhez való hozzáférése. A felperesnek a Székesfehérvári Törvényszékhez benyújtott keresetét csak annyiban tudta figyelembe venni, hogy ez is alátámasztja azt a tényt, miszerint a felmondások megtörténtek. A felmondás hatására a felperes elvesztette hozzáférést ahhoz az eszközhöz (távhővezeték-hálózat), amely elengedhetetlenül szükséges a távhőszolgáltatás megvalósításához. Mivel a felperes nem kérelmezte az engedélye megszüntetésére vonatkozó eljárás megindítását az alperesnél, olyan helyzet alakult ki, hogy a felperes június 30. után nem bír hozzáféréssel a távhővezeték-hálózathoz, ugyanakkor az engedélye szerint joga és kötelezettsége lenne a távhőszolgáltatás ellátása. Mindezt az alperes olyan helyzetnek látta, amelynek egyedüli megoldása a rendelkező rész szerinti döntés meghozatala.

- [4] Alperesnek hivatalos tudomása van arról, hogy a felperes esetében a törvényes működés feltételei nem állnak fenn teljes körűen, mert a 2019. évről készült számviteli beszámolót a felperesben többségi tulajdonrészrel bíró DVG Zrt. nem fogadta el, és azt a felperes taggyűlése csak úgy tudta elfogadni, hogy a DVG Zrt.-t a másik tag kizárta a

döntéshozatalból. Ennek kapcsán per is indult az érintett felek között, és mindez jól jellemzi, hogy a felperes tagjai között elmérgesedett a viszony. Analóg esetként hivatkozott a IV/00355/2016. ügyszámú alkotmánybíróági határozatban (a továbbiakban: AB Határozat) foglaltakra, mely a Szegedi Távhőszolgáltató Kft. működési engedélyét visszavonó 4034/2015. számú alperesi határozatot érintette. Ebből kiemelte, hogy az elszámolási jellegű viták az alperesi eljárásnak nem lehetnek tárgyai, továbbá ezen jogviták nem eredményezhetik a hatósági engedélyt visszavonó hatósági döntés megváltoztatását. A tulajdonostársak közötti viszony megromlása, a bizalom megbomlása elvezethet a gazdasági tevékenység továbbfolytatásának ellehetetlenüléséhez. Ezen indokolás a jelen ügyre is irányadó figyelemmel az alkotmánybíróági határozatok mindenre nézve kötelező (erga omnes) hatályára. Az AB Határozatból következik továbbá, hogy a felek között folyamatban levő polgári per nem eredményezheti még a felperes pernyertessége esetén sem a jelen közigazgatási döntés megváltoztathatóságát.

- [5] A Tszt. 20. § (4) bekezdése, 20. § (2) bekezdése valamint 4. § (1) bekezdés a) pont ae) alpontja idézését követően kifejtette, hogy a felperes az átadási határnaptól nincsen abban a helyzetben, hogy az engedélyében meghatározott módon folytassa a távhőszolgáltatói tevékenységét, és ez a távhőellátás jelentős zavarát idézheti elő. Mindezekre figyelemmel a felperes engedélyét a Tszt. 4. § (1) bekezdés a) pont ae) alpontja és a Tszt. 20. § (2) bekezdése alapján a jelen határozattal visszavonta. Egyidejűleg külön határozattal az MVM OTSZ Zrt.-t a folyamatos ellátásra engedélyesként kijelölte. A mintegy 20 000 lakossági díjfizető ellátásának fenntartására vonatkozó közérdek felülírja a felperes engedélyhez fűződő érdekeit, a dunaújvárosi lakosok ellátását mint kiemelt közérdeket vette figyelembe, döntésével is ezt kívánta elősegíteni. 2021. július 1. napjától a felperesnek formálisan van ugyan működési engedélye, azonban eszközzel és jogcímmel nem rendelkezik az üzemeltetésre. Ugyanakkor a másik oldalon a DVG Zrt.-nek van ugyan eszköze, de nem jogosult engedély hiányában a távhőszolgáltatás megvalósítására. Az ilyen helyzet elkerülése mindenképp közérdek, kívánatos, hogy a távhőszolgáltatói tevékenység kapcsán egyértelmű helyzet álljon elő Dunaújvárosban. Annak érdekében, hogy a dunaújvárosi távhőfelhasználók ellátása ne kerüljön veszélybe, a Tszt. 20. § (5) és (6) bekezdésében foglaltakat is alkalmazta a döntése meghozatalakor.
- [6] A felmondásokat a felperes 2021. május 3. napján átvette, de erről 2021. május 25. napjáig még csak nem is tájékoztatta az alperest. A működési engedélyének I.1.10. és I.1.11. pontjában foglaltak szerint ugyanakkor kötelezettsége, hogy haladéktalanul vagy legkésőbb 8 napon belül a felmondásról tájékoztassa az alperest, ezt azonban nem teljesítette. Ezzel a magatartásával alapját adta az engedélye visszavonásának a Tszt. 20. § (1) bekezdés a) pontja szerint is.

A keresetlevél és a védirat

- [7] Az alperes határozatával szemben a felperes indított megtámadási pert. Kérte a határozat megsemmisítését, perköltségigény mellett. Jogsértőnek tartotta a működési engedélyének a visszavonását, az előzmények körében utalt arra, hogy 1998. június 2. napjától 25 évre szóló határozott idejű üzemeltetési szerződéssel rendelkezett a távhőszolgáltatás ellátására, mely kötelezettségének folyamatosan eleget tett. A távhőszolgáltatói szerződés felmondása törvénysértő, joggal való visszaélést valósít meg, melyet a Fejér Megyei Kormányhivatal az FE/02/531-2/2021. számú határozatával megállapított, ugyanis törvényességi felhívással élt a dunaújvárosi polgármester felé. A távhőrendszeren keletkezett saját tulajdona miatt engedélymódosítás iránti kérelemmel élt felperes, amiről azonban az alperes nem vett

tudomást. Az alperes károkozási szándéka ezen mulasztása mentén is nyilvánvalóvá vált. A felmondás semmis, ezt a semmisséget az alperesi hatóságnak hivatalból kötelessége észlelni, ezért az eljárását meg kellett volna szüntetnie. A felperes a jogainak megóvása érdekében megállapítási keresetet terjesztett elő a Székesfehérvári Törvényszék előtt, kérte az alperestől a közigazgatási eljárás felfüggesztését az előbbi perre az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 48. § (1) bekezdés a) pontja alapján. Az alperes azonban az eljárását nem függesztette fel, ezen mulasztása szintén jogsértő, semmisséget eredményező módon. A releváns kérdések eldöntése hiányában az alperes a ténymegállapítási- és tényfeltárási kötelezettségének nem tudott eleget tenni. A polgármester általi jogvitagerjesztés nem ad alapot a felperesi engedély visszavonására, a felperes a felmondást megelőzően nyilvánvalóan nem kaphatott semmilyen előzetes felhívást az alperes részéről, ezért a Tsz. 20. § (1) bekezdésében írtak objektíve nem is állhatnak fenn. A polgármester nem kötelezettje a távhőellátásnak, tehát olyan jogkörben és olyan tárgyban döntött, melyre semmilyen hatásköre, jogköre illetve felhatalmazása sem volt. Az Ákr. 9. §-a értelmében hatóságtól a hatáskörébe tartozó ügy nem vonható el. Az önkormányzat illetve a polgármester felett a törvényességi felügyeletet a kormányhivatal gyakorolja. A Fejér Megyei Kormányhivatal által megállapított jogsértés nem prejudikáció, hanem releváns döntés, amit az alperesnek is kötelessége tiszteletben tartani. A polgármester a közgyűlés hatáskörébe tartozó döntést vont el, tehát nem a saját hatáskörében járt el, ezért a felügyeleti szerv jogosult a döntését felülbírálni.

- [8] A dunaújvárosi távhőszolgáltatók ellátása körében az alperes semmilyen bizonyítást nem folytatott le, határozott ténymegállapításokat sem tett, indokolást nem tartalmaz a határozata, csak szubjektív vélelmeket. A határozat az indokolásának 6. pontjában ugyan megállapítja, hogy polgári jogi kérdések vizsgálatára nincs hatásköre az alperesnek ugyanakkor az, hogy a felperesnek nem lesz hozzáférése a távhőtermelő eszközökhöz, éppúgy polgári jogi jogszerűség tárgyában történő állásfoglalás, amire az alperesnek nem volt hatásköre. Hivatkozott ennek kapcsán kúriai eseti döntésekre. A tényállás tisztázás részét képezi az ügyfelek körének meghatározása is, ha ez elmarad, akkor az eljárás tényállási hiányosságban szenved. Az alperes az eljárásába a DVG Zrt.-t mint a távhővagyon tulajdonosát továbbá Dunaújváros Megyei Jogú Város Önkormányzatát mint ellátásért felelőst ügyfélként nem vonta be, ezért a határozat az Ákr. 123. § (1) bekezdés g) pontja alapján semmis. A határozat önmagának ellentmondó érveket is tartalmaz. Egyrészt ugyanis arra hivatkozással vonja el a felperes működési engedélyét, mert szerinte nem fér hozzá a távhőrendszerhez, ugyanakkor a távhőszolgáltatás eszközeinek átadására kötelezi. Amennyiben a szerződés megszűnne, akkor nem az a jogi helyzet alakulna ki, mint amit az alperes feltételez. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 5:9. §-a – 5:11. §-a alapján a felperes akkor is birtokban marad és nem köteles a dolgot kiadni, amíg a birtoklással kapcsolatos igényeit ki nem egyenlíti. A határozat indokolásának 20. pontja, miszerint a felperes nem kérelmezte az engedélye megszüntetésére vonatkozó eljárás megindítását, nem felel meg a valóságnak. A felperesi engedélyben foglaltaknak való megfelelésre vonatkozóan semmilyen következtetés nem volt levonható abból, hogy történt egy felmondásközlés. A hozzáférés a távhőrendszerhez nem ezen múlt. A felperesnek akkor kellett volna az engedélyét érintő bejelentést megtennie alperes felé, amennyiben valóban felmerül zavaró körülmény 2021. június 30. napját követően. Az alperes által vélelmezett lehetetlenülésnek még a reális lehetősége sem állhatott elő. A felmondásra irányuló jognyilatkozatok semmisségi hibája, illetőleg a felmondás bírósági érvényesítésének hiányában beálló hatálytalansága okán, továbbá mert a birtokállapot változásának a legcsekélyebb lehetősége sem állt fenn, a fentiekre reális esély nem volt. A jelen ügyben nem a felmondás eredményezett lehetetlenülést, hanem az alperes kívánta előállítani ezt a helyzetet a szubjektív sérelmei alapján. A lakossági felhasználónak és a külön

kezelt intézménynek nyújtott távhőszolgáltatás díjának megállapításáról szóló 50/2011. (IX.30.) NFM rendeletre hivatkozással, az ármezgállapításra vonatkozó szabályokra utalással hangsúlyozta, hogy az alperes szándékosan, jobb tudomása ellenére állítja, hogy a felperesnek nem lehet közművagyon. Az alperes a határozatának indokolásában nem írta le, hogy milyen bizonyítékokat használt fel, ezeknek milyen bizonyító erőt tulajdonított és milyen okból, továbbá milyen tényeket és bizonyítékokat fogadott el és másokat miért vetett el. A határozat a felperesi kérelmeket meg sem nevezi. Az ügy iratai között nem szerepel a Székesfehérvári Törvényszék előtt kezdeményezett megállapítási kereset és az ennek kapcsán az Ákr. 48. §-ára hivatkozással előterjesztett felfüggesztési kérelem. Azt sem rögzítette az alperes, hogy a Fővárosi Törvényszéken megállapítási keresetet nyújtott be, kérve az azonnali jogvédelmet.

- [9] A határozat indokolásának 21-22. pontjában írtakat a cég törvényes működése kapcsán, az abból származó következményeket nem az alperes köteles levonni, ezeket nem jogosult megítélni. Nem is érthető, hogy miként van összefüggésben a felperes engedélyesi tevékenységével a tagok közti viszony. Az alperes által említett alkotmánybíróági ügy a jelen esetben nem releváns, mindezzel kapcsolatban csak feltételes módban fogalmaz meg gondolatokat az alperes. A Székesfehérvári Törvényszék előtt nem elszámolási jogvitát indított, hanem az engedélye megvonása érdekében terjesztett elő megállapítási keresetet. Az indokolás 29-31. pontjában írt jogszabályi hivatkozásokat nem kapcsolja hozzá a részéről feltárt tényekhez. Az indokolás 32. pontjából megállapítható, hogy az alperes célja az engedély elvonása volt és nem a valós helyzet feltárása. Az indokolás 33. pontjából pedig az, hogy az alperes a helyzetet akként látta feloldhatónak, hogy kijelölt egy olyan személyt, akinek sem eszköze, sem engedélye, sem szakszemélyzete nincs a tevékenység ellátásához. Ugyanakkor a felperes engedélyét azért vonta el, mert álláspontja szerint nincs hozzáférése a távhőrendszerhez és nincs saját vagyona sem. Mindezek alapján kétséges az engedély visszavonásának a valós oka. A határozat indokolásának 35. pontjában az alperes felröta, hogy nem tájékoztatta a felperes a szerződés felmondásának tényéről. Ennek kapcsán hangsúlyozta, hogy a felmondásnak a semmissége illetve a hatálytalansága miatt a felperes engedélyének teljesítésére semmilyen ráhatása nem volt; a felmondás nem ad alapot annak feltételezésére, hogy a hozzáférés vagy a birtoklás megszűnjön; az sem valós, hogy ne tájékoztatta volna a felmondásról az alperest, hiszen a 2021. május 12. napján előterjesztett azonnali jogvédelem iránti kérelmében utalást tett a felmondásra; 2021. május 21. napján pedig kifejezetten az engedélye módosítására vonatkozó kérelmet terjesztett elő az alperesnél. A Tszt. 20. § (1) bekezdés a) pontja szerinti feltételek nem álltak fenn, nem igazolható ugyanis, hogy az alperes erre irányuló felhívása ellenére ne tett volna eleget a törvényben, kormányrendeletben előirt kötelezettségeinek. Az alperes az engedély elvonására vonatkozó szankció alkalmazására nem volt jogosult, legfeljebb írásban szólíthatta volna fel, hogy gondoskodjon a jogviszony helyreállításáról. Az erre való határidő eredménytelensége esetén merülhetett volna fel egyáltalán az engedély elvonásának lehetősége. Az alperes a releváns tényeket nem vizsgálta meg, feltételezésekre alapítva hozott logikailag is indokolhatatlan döntést. Az indokolása formális, a feltételezése és a felhozott jogszabályi hivatkozások egymással nem koherensek. Nincs magyarázat arra, hogy a jövőben bekövetkező helyzetet mennyiben képes feloldani egy olyan döntés, amelyet egyik fél sem kért. Az indokolási kötelezettség elmulasztása miatt hivatkozott az Alaptörvényben rögzített garanciális jogainak sérelmére: az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdése szerinti bírósághoz fordulás jogának, a (7) bekezdés szerinti jogorvoslathoz való jognak és a XXIV. Cikk (1) bekezdés második fordulata szerinti indokolási kötelezettségnek a megsértésére.

- [10] Az alperes a felperes adatszolgáltatását és a saját tulajdonú eszközeire vonatkozó nyilatkozatát iratellenesnek minősítette, átvéve ezzel a bíró szerepét, és a polgári jogi

szerződés egyetlen kiragadott mondatára alapozva negligálta a közhiteles nyilvántartások adataival alátámasztott adatszolgáltatást (határozat indokolásának 16-18. pontja). A felmondást a felperes nem fogadta el, annak semmisségét az alperesnek vizsgálnia kellett volna, előkérdésként merül fel, hogy a polgári jogi jogviszony felmondása jogszerű volt-e. Elmulasztotta felhívni a felperest a szükséges eljárás megindítására, illetve az erre irányuló kérelme ellenére nem hozott döntést az eljárás felfüggesztéséről. Az alperes tagjainak egymás közti jogvitája nem lehet alapja az engedély visszavonásának, utalt ennek kapcsán a határozat indokolásának 28. pontjában írtakra. Megsértett jogszabályhelyekként hivatkozott az Ákr., a Tsz., valamint a Tsz. végrehajtásáról szóló 157/2005. (VIII.15.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Tsz. vhr.) keresetlevélben felsorolt rendelkezéseire.

- [11] A határozat semmissége körében kifejezetten hivatkozott az Ákr. 123. § (1) bekezdés g) pontjára, a DVG Zrt. és a Dunaújvárosi Önkormányzat ügyfélkenti mellőzésére. Az alperes a H 1578/2021. számú határozatát nem kézbesítette a részére, már ez is jogsértő, továbbá az új engedélyest kijelölő határozatot előbb hozta meg, mint ahogy a felperesi engedélyt visszavonó határozatot kibocsátotta volna. A már részletezett hatáskörtúllépés miatt a határozat az Ákr. 123. § (1) bekezdés a) pontja alapján is semmis. Az Ákr. 123. § (1) bekezdés h) pontjára utalással kifejtette, hogy a határozat végrehajthatatlan, mert az abban foglalt magatartás tanúsítása a közszolgáltatás veszélyeztetését valósítaná meg. Amennyiben a felperes 2021. július 1. napjától nem fér hozzá az eszközökhöz, akkor tisztázatlan, hogy ezen a napon mi az, amit át kellene adnia és milyen módon. Az alperes az átadandó eszközöket konkrétan nem is jelölte meg. Nem vett tudomást az alperes arról, hogy az elmúlt 23 év alatt a rendszerelemek tulajdonviszonyai miként alakultak, erre az alperes nem folytatott le bizonyítást.
- [12] A Kúria Kf.II.37.841/2019/10. számú eseti döntése kimondja, hogy a Tsz. 20. § (1) bekezdés a) pontja szerinti feltételek fennállása esetén a döntést a tényleges birtoklás, a vagyonhoz való hozzáférés, a személyi feltételek és munkáltató jogok, valamint a tulajdoni jogok objektív tények alapján történő vizsgálatát követően lehet meghozni. Ezen körülmények valós vizsgálatát az alperes nem eszközölte, vizsgálatot ebben a körben egyáltalán nem végzett, a valós tulajdoni helyzet a távhőrendszert illetően a felperes nyilatkozatait támasztja alá. Az alperes szándékosan kívánta a felperes ügyféli jogait ellehetetleníteni, az eljárásából és a határozat szövegezéséből a vele szembeni indulatai olvashatók ki. Mindezzel nyilvánvalóan megsértette az Ákr. 1. és 2. §-ában foglalt, az eljárás tisztességes voltát garantáló alapelveket. Az alperes jövőre nézve mondta ki, hogy a felperes nem fog eleget tenni az engedélyben foglaltaknak, mert nem lesz birtokban. A jövőre vonatkozó feltételezéseket tényként kezelte. Az alperes figyelmen kívül hagyta azt aényt is, hogy a felperes az engedélyes Dunaújvárosban víziközmű-szolgáltatásra is. A távhőrendszer és a víziközmű-rendszer számos helyen találkozik, a kettő nem is lehet független egymástól, mert a hőközpontokon át a melegvízszolgáltatás összekapcsolja a két közszolgáltatás eszközeit. Mindezekről azonban az alperes nem rendelkezett. Kérte figyelembe venni a Székesfehérvári Törvényszék 26.G.40.072/2021/7. számú ideiglenes intézkedésről szóló végzése indokolásában írtakat további kereseti indokokként.
- [13] Az alperes a védiratában kérte a keresetnek mint alaptalannak az elutasítását, perköltségigény mellett. A határozata megalapozott és jogszerű, nem sértette a keresetben megjelölt jogszabályi rendelkezéseket. A tényállástisztázási kötelezettségének eleget tett, a rendelkezésre álló iratokat logikusan és okszerűen értékelve hozta meg a döntését, helytálló anyagi jogi döntésre jutott, melyet részletesen és alaposan megindokolt. Nem sértette meg a tényállástisztázási kötelezettségét, valótlanul állítja a felperes, hogy a határozat a

Dunaújvárosi Közgyűlés határozatán alapult. Ez csak az eljárás hivatalbóli megindításának alapját képezte, ezt a határozatot nem hagyhatta figyelmen kívül. De mérlegelte a döntése során ezen túl a DVG Zrt. nyilatkozatát és a hivatalból tudomására jutott egyéb körülményeket is. A felmondások jogszerűsége tárgyában folyó polgári jogvita nem teszi a felmondásokat meg nem történtté, az alperes nem várhat éveket egy polgári jogvita jogerős lezárásáig. A ténybeli állapotokat veheti csak figyelembe, így a szerződés felmondásának a tényét, a jognyilatkozat értékelésekor azonban nem polgári jogi szempontú vizsgálatot végez. Nem kerülhette meg a nyilatkozat megtételének a tényét, ez még nem jelent polgári jogi szempontú értékelést. A szerződés felmondása nem lehet előkérdése az engedélyre vonatkozó előírások megtartásának, mert nem a szerződéssfelmondás jogi minősége alapozza meg a Tszt. és az engedély előírásainak nem teljesülését és ad egyben okot az engedély visszavonására, hanem a szerződéssfelmondás megtörténtének a ténye. A polgári jogi vita bármilyen irányú eldöntése nem biztosítja, hogy a felperes távhőrendszerhez való hozzáférése ténylegesen helyreáll. Az Ákr. 48. § (1) bekezdés a) pontja alapján nem függesztette fel az eljárását, ugyanis a BH2021. 55. számú eseti döntésben megfogalmazottak szerint alperes nem foglalhatott állást hatáskör hiányában a szerződés felmondása jogszerűsége kapcsán. Egyebekben a fenti eseti döntésben foglaltakkal a jelen per nem analóg, figyelemmel arra, hogy a két ügyben közös elem kizárólag az volt, hogy a felperes vitatta a szerződés felmondásának jogszerűségét. Az engedély visszavonásának jogalapja nem a Tszt. 20. § (1) bekezdése, hanem a Tszt. 20. § (4) bekezdése volt. A szerződés felmondása önmagában olyan körülmény, amely egyértelműen a távhőellátás jelentős zavarát idézheti elő, ezért az alperes jogosult más engedélyest is kijelölni. Ellentétben a Tszt. 20. § (1) bekezdésével, a 20. § (4) bekezdése nem a már fennálló tényeket várja el megvalósultnak, hanem a jelentős zavar bekövetkeztének valószínűsége is elegendő. A Tszt. 20. § (1) bekezdés a) pontja kapcsán előadta, hogy a szerződés felmondása az engedélyesnek a távhőszolgáltatói feladatok ellátásának képességére jelentős mértékben kihat. Ez az engedély visszavonását is eredményezheti. Az engedély alapján az alperesnek címzett értesítést nem helyettesítheti egy nyolc napon túl a bíróságnak azonnali jogvédelem iránti kérelem keretén belül címzett beadvány. Mindezen körülményeket abból a szempontból értékelte alperes, hogy a felperes a H 1233/2021. számú határozat szerinti felhívás ellenére sem tartózkodott a jogsértő magatartástól, és ezzel alapját adta az engedélye visszavonásának a Tszt. 20. § (1) bekezdés a) pontja szerint is.

- [14] A kijelölés és visszavonás relációjában a kijelölés volt az indokolt, és elsősorban ennek az eredménye a visszavonás. Kijelölés csak úgy történhetett meg, hogy az alperes az engedélyt visszavonta, egyszerre két engedélyes ugyanis nem lehet ugyanazon a távhőrendszeren. Amennyiben az alperes a Tszt. 20. § (4) bekezdésre hivatkozva kijelöl valakit, akkor ez egyben azt kell, hogy jelentse, hogy aki addig engedélyes volt, az a kijelölés után már nem tekinthető engedélyesnek, vagyis ez meg kell, hogy alapozza és indokolja az engedély visszavonását is. A Tszt. 20. § (2) bekezdésének az értelmezése is alátámasztja, hogy az engedély visszavonásával egyidejűleg új engedélyt kell kiadni vagy új engedélyest kell kijelölni. A jogalkotó tehát olyan szorosán összefűzi a visszavonást az új engedély kiadásával, hogy a két intézkedés kölcsönösen feltételezi egymást, és így a két intézkedés egy természetes egységet alkot. A kijelölést és a visszavonást formálisan kettő külön eljárásban meghozott döntéssel eszközölte az alperes, de a döntések kiadásának egyező időpontjával és a határozatokban foglalt határnapok egyezőségével megvalósította az egyidejűség körében támasztott jogalkotói elvárást. A Tszt. 20. § (6) bekezdése is megerősíti a fenti logikai kapcsolatot, ugyanis a korábbi engedélyesre ugyanazt a kötelezettséget telepíti, nem tesz különbséget az engedélyesek között. Mindebből levezethető, hogyha van kijelölés, akkor kell legyen visszavonás is.

- [15] A H 1578/2021. számú határozatot nem kézbesítette a felperesnek, ugyanis a kijelölési eljárás során nem merült fel olyan kérdés, az alperes nem döntött a felperesnek olyan joga vagy kötelezettsége tárgyában, amely az engedély visszavonására irányuló eljárásban ne került volna rendezésre. A kijelölés konkrét körülményei a visszavonás szempontjából nem bírtak jelentőséggel. A visszavonás szempontjából közömbös a kijelölt engedélyes személye és a kiválasztás szempontjai. Mivel a felperesnek a távhőrendszerhez való hozzáférése 2021. június 30. napjával megszűnt, szükségszerűen rendelkezni kellett a felperes birtokában álló eszközök kijelölt engedélyesnek történő átadásáról. A felperes a határozatban megjelölt időpontban a szükséges eszközöket nem adta át a kijelölt engedélyes részére, a határozat halasztó hatályát önhatalmúlag azzal éri el, hogy a kijelölt engedélyest nem engedi birtokba. A felperes a Ptk. 5:9. § - 5:11. §-aira hivatkozással a törvénnyel, a joggal kíván visszaélni. A más hálózaton végzett karbantartási munkák miatt felmerülő idegen eszközön végzett beruházás nem jelenti a távhőhálózathoz való örökös hozzáférést, elszámolási helyzet jön létre, amely során a felperes érvényesítheti a beruházás nettó értékét a korábbi szerződő fél irányába. Nem érte tehát joghátrány a felperest azáltal, hogy a kereset értékeléséről, továbbá a felfüggesztés mellőzésének indokairól a határozatból értesült és nem önálló végzésben. Fontos tényállási előzmény és a felperes elmulasztotta megemlíteni, hogy a Fejér Megyei Kormányhivatal figyelmeztetésben részesítette és kötelezést fogalmazott meg az irányában. A Fejér Megyei Kormányhivatal törvényességi felhívása kapcsán fenntartotta a határozat 8-10. pontjaiban írtakat. A határozatban megállapítottak összefüggésben állnak a megjelölt jogszabályhelyekkel, a Tszt. 20. § (2) és (4) bekezdései, valamint a Tszt. 4. § (1) bekezdése a határozat 17., 18., 19., és 26. pontjaiban kifejtettekkel állnak összefüggésben. Az alperes az Ákr. 104. §-a szerint hivatalból indított eljárásban az Ákr. 3. §-a alapján hivatalból állapította meg a tényállást és határozta meg a bizonyítás módját, terjedelmét. A felperes nem hivatkozhat arra, hogy az alperes mulasztott azzal, hogy nem akként végezte el a bizonyítást, ahogy azt a felperes jónak látja. A felperes a keresetében olyan jogszabályhelyek megsértésére hivatkozik, amelyek nem mutatnak logikai kapcsolatot a keresetlevél további részeivel, így nem állapítható meg, hogy milyen magatartással látja megvalósítottak a jogsértéseket. A működési engedély módosítás iránti kérelem nem a jelen per tárgya, ezért arra a felperes a jelen perben nem hivatkozhat. A kereset jogsértéseket felsorolásszerűen, általános jelleggel taglal, melyet nem követ a jogsértés vagy sérelmezett magatartás részletes kifejtése. Az Ákr. Kommentár szövegét átveszi, azonban egy más célból megírt szöveg átmásolása nem alkalmas arra, hogy a jelen ügyben teljes relevanciával bírjon. Visszautasította azt a feltételezést, hogy célzatos károkozást kívánt megvalósítani a felperes irányába.
- [16] Rámutatott a Kúria Kf.III.37.351/2017/8. számú eseti döntésének és a jelen perbeli határozatnak a tényállásbeli különbségeire. A kúriai ítélet alapjául szolgáló tényállás esetében a visszavonást a Tszt. 20. § (1) bekezdése szerinti kogens szabály írta elő, míg a perbeli határozat tekintetében a visszavonás egy kijelölés eredménye. Így a visszavonást a Tszt. 20. § (4) és a Tszt. 20. § (2) bekezdésének egymásra ható együttes értelmezése alapozta meg. A kúriai ítélet esetében a határozatot a múltban történt eseményekre alapítva utólag hozta meg az alperes, míg a perbeli esetben megelőző jelleggel, a jövőre nézve. A kúriai döntés esetén azonnali hatállyal felmondták a szerződést és az önkormányzat már visszavette birtokba a távhőszolgáltatói létesítményeket, a perbeli határozat esetén még nem hatályosult a felmondás, a felperes még birtokon belül volt. A kúriai ítélet a Tszt. 20. § (1) bekezdésében foglalt szabályozás körülményeit járta körbe, míg a perbeli határozat esetén a kijelölő döntés a Tszt. 20. § (4) bekezdés alapján, azzal összefüggően a Tszt. 20. § (2) bekezdése írta elő az alperes számára a visszavonást. A Tszt. 20. § (1) bekezdése szerinti körülmények alapján a múltban megtörtént jogsértő tényállási elemek megvalósulásakor az alperesnek kötelező

visszavonnia az engedélyt. A perbeli esetben a kijelölés volt indokolt és ennek lett a Tszt. 20. § (2) bekezdése szerinti következménye a visszavonás. A szerződés felmondása már önmagában olyan körülmény, amely a távhőellátás jelentős zavarát idézheti elő és alkalmazható a Tszt. 20. § (4) bekezdésének az a fordulata, hogy más engedélyest jelölhet ki a szolgáltatás ellátására az alperes. A Tszt. 20. § (1) bekezdésével ellentétben a Tszt. 20. § (4) bekezdése nem a már fennálló jogsértéseket várja el megvalósultnak, hanem a jelentős zavar bekövetkeztének valószínűsége is elegendő ahhoz, hogy az alperes kijelölő döntést hozzon. Amikortól a felperestől visszavonja az üzemeltetési jogokat, akkor már nincs abban a helyzetben, hogy zavartalanul folytathassa a távhőszolgáltatási tevékenységét, ami így a távhőellátás jelentős zavarát idézheti elő. A működési engedély I.1.1. pontjában írtak szerint az engedélyes az üzemeltetésébe adott létesítménnyel jogosult és köteles távhőt szolgáltatni. Az üzemeltetési jogosultság elvesztése pillanatától nincs abban a helyzetben, hogy az üzemeltetésébe adott létesítménnyel eleget tudjon tenni a távhőszolgáltatói kötelezettségének. Mindezzel megvalósul a Tszt. 20. § (4) bekezdésének azon fordulata, hogy a távhőellátás jelentős zavarát idézheti elő. A Tszt. 20. § (1) bekezdése kogens norma, míg a Tszt. 20. § (4) bekezdése egyértelműen mérlegelési lehetőséget ad az alperesnek. Nem kell megvárnia a felhasználók távhőellátása tényleges sérülésének bekövetkeztét, hanem annak bekövetkezése előtt jogosult olyan megelőző intézkedésre, hogy az ellátási zavar előidézését megelőzze. A Tszt. 20. § (1) bekezdésének alkalmazása esetén meg kellett volna várni, hogy az önkormányzat birtokon belülre kerüljön, a felhasználók ellátása sérüljön és csak ezután lehetett volna a Tszt. 20. § (1) bekezdésére alapozva fellépni. A Tszt. 20. § (4) bekezdése esetén azonban megelőző jelleggel elhárította a bizonytalan helyzet okozta ellátási zavar kialakulásának esélyét. A kijelölés a visszavonás nélkül nehezen kezelhető jogi helyzetet eredményezne, hiszen egyszerre két engedélyes nem lehet ugyanazon a távhőrendszeren. Ezért amennyiben a Tszt. 20. § (4) bekezdés alapján kijelöl valakit az alperes, akkor ez egyben azt is kell, hogy jelentse, hogy a korábbi engedélyes engedélyét vissza kell vonnia. A visszavonás hiányában több társaság egyszerre bírna a távhőszolgáltatás tekintetében a tevékenység folytatására nézve joggal és kötelezettséggel, ami teljesen ellentétes lenne az engedélyezettetés céljával. Utalt a felek közt folyamatban levő polgári perben előterjesztett ideiglenes intézkedési kérelmek kapcsán hozott, a Székesfehérvári Törvényszék és a Győri Ítéltábla döntéseire. Amennyiben szükséges, indítványozta a döntések beszerzését az ügyben a polgári pert folytató Veszprémi Törvényszéktől.

A bíróság ítélete és annak indokai

- [17] A kereset az alábbiak szerint alapos.
- [18] A bíróságnak a közigazgatási jogvitát a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 2. § (4) bekezdése, 85. § (1)-(2) bekezdése és a 86. § (1)-(2) bekezdése szerint a közigazgatási tevékenység megvalósításának időpontjában fennálló tények alapján, a felek által előterjesztett kérelmek és jognyilatkozatok keretei között kell elbírálnia, és a Kp. 78. § (2) bekezdése alapján a bizonyítékokat egyenként és összességükben, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve kell értékelnie. A jogszerűség vizsgálata során ezért az alperes által megállapított tényállásnak, és az annak alapjaként elfogadott bizonyítékoknak meghatározó szerepe van.
- [19] Az Ákr. 123. § (1) bekezdés g) pontjára alapított semmisségi kifogás tekintetében a bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a felperes által hivatkozott további személyeket az alperesnek az eljárásába ügyfélként be kellett-e vonnia.

- [20] Az Ákr. 123. § (1) bekezdés g) pontjához fűzött Kommentár szerint a további ügyfél bevonása kötelezettségének elmulasztása olyan súlyos eljárási jogszabálysértés, amely másként nem orvosolható. Az Ákr. 123. § (1) bekezdés g) pontja az ügyféli jogok teljes figyelmen kívül hagyását, vagyis az ügyfél teljes mellőzését semmisségi okként kezeli. A Kúria a Kfv.IV.37.936/2015/8. számú eseti döntésében kimondta, hogy a közigazgatási eljárás garanciális szabályainak a figyelmen kívül hagyása (megsértése) az ügy érdemére kiható jogszabálysértést eredményez akkor is, ha egyébként a garanciális szabályok betartásával is ugyanazon közigazgatási döntést hozná meg a hatóság. Semmisség akkor is megállapítható tehát, ha az ügyféli státusz elismerése és az ügyfél bevonása sem eredményezett volna más döntést. Az a releváns, hogy vannak a közigazgatási eljárásnak olyan garanciális szabályai, amelyek figyelmen kívül hagyása értelemszerűen érinti az egész eljárás jogszerűségét, azaz érdemét. A bíróság a fenti kúriai gyakorlatot a jelen ügyben is irányadónak tekintette, az attól való eltérésre okot nem talált.
- [21] Az Ákr. 10. § (1) bekezdése szerint ügyfél az a természetes vagy jogi személy, egyéb szervezet, akinek (amelynek) jogát vagy jogos érdekét az ügy közvetlenül érinti, akire (amelyre) nézve a hatósági nyilvántartás adatot tartalmaz, vagy akit (amelyet) hatósági ellenőrzés alá vontak. A (2) bekezdés értelmében törvény vagy kormányrendelet meghatározott ügyfajtában megállapíthatja azon személyek és szervezetek körét, akik (amelyek) a jogszabály erejénél fogva ügyfélnek minősülnek.
- [22] Jogszabály a jelen ügy típusra – távhőszolgáltatói engedély visszavonása – nem nevesít olyan személyt, akit ügyfélnek kell tekinteni, tehát az Ákr. 10. § (2) bekezdése nem volt figyelembe vehető. A perbeli ügy nem hatósági nyilvántartás adatára vonatkozik, továbbá nem hatósági ellenőrzéssel kapcsolatos, ezért az Ákr. 10. § (1) bekezdésének ezen fordulatai sem alkalmazhatók.
- [23] Az alperes a hivatalból indított eljárásában maga határozhatta meg, hogy abban kit tekint ügyfélnek, az pedig szükségszerűen a felperes mint engedélyes kellett, hogy legyen az Ákr. 10. § (1) bekezdés alapján, hiszen az engedélyének visszavonása lehetőségét vizsgálta az alperes az eljárásban a szolgáltatási szerződés felmondása okán, közvetlen érintettsége tehát megállapítható. Az alperes a felperest hívta fel adatszolgáltatásra, őt tekintette ügyfélnek, miután az ő működési engedélye fennálltának feltételeit vizsgálta. A működési engedély visszavonása közvetlenül a felperes mint engedélyes jogát illetve jogos érdekét érinti, jogszerűen járt el az alperes, amikor kizárólag a felperes ügyfélkénti bevonásával folytatta le az eljárását. A felperesi működési engedély visszavonása a DVG Zrt., illetve a Dunaújvárosi Önkormányzat jogát illetve jogos érdekét érinti ugyan, szerződéses kapcsolatai által, de az a közvetlenség, ami az engedélyesnek az engedélye visszavonásából fakadó jog- és érdekviszonyokat illeti, nem áll fenn. Mindezek alapján a felperes által megjelölt személyek ügyféli minősége az Ákr. 10. § (1) bekezdésének első fordulata alapján sem volt megállapítható. Jogsértést nem követett el tehát az alperes, amikor a megjelölt személyeket az eljárásába ügyfélként nem vonta be, ezen az alapon a határozatának semmisségét megállapítani nem lehet. Mindezekre tekintettel a bíróság alaptalannak találta a felperes Ákr. 123. § (1) bekezdés g) pontja szerinti semmisségi okra történt hivatkozását.
- [24] Az Ákr. 123. § (1) bekezdés a) pontjára – hatáskör hiánya – alapított semmisségi kifogás körében a bíróság irányadónak tekintette a BH2021. 55. számon közzétett eseti döntésben (Kúria Kf.II.37.841/2019.) megfogalmazottakat, az attól való eltérésre okot nem talált. Az említett eseti döntés az alperes megismételt eljárásában hozott határozatának felülvizsgálata nyomán keletkezett, a hatályon kívül helyező előzményi bírósági döntés a Kúria

Kfv.III.37.351/2017/8. számon közzétett eseti döntése, melyre az alperes is hivatkozott. A Kúria a BH2021. 55. számon közzétett döntésében a Kúria Kfv.III.37.351/2017/8. számú ítéletében kimondottakat tartotta fenn és erősítette meg.

- [25] A BH2021. 55. számú eseti döntés alapján az alperes hatáskör hiányában nem foglalhatott állást arról, hogy a bérüzemeltetési szerződés felmondása jogszerű volt-e, és nem értékelhette a távhővagyon birtoklásának a jogszerűségét sem. Mindez a távhőszolgáltatói szerződés felmondásának esetére vonatkozó jelen ügyre is irányadó azzal, hogy a határozat indokolásából kiderülően az alperes a felmondáshoz vezető okfolyamatot részletezve a távhővagyonhoz való felperesi hozzáférést elemezte és ezzel kívánta megalapozni a működési engedély visszavonását. Az alperes azonban a távhővagyonnal kapcsolatos megállapításokat továbbá a szolgáltatási szerződés felmondását a tényállási előzmények körében rögzítette, azokkal kapcsolatban polgári jogi értékelést, megállapítást nem tett, ilyet a fent ismertetett eseti döntés értelmében nem is tehetett. Mindezekre tekintettel alaptalanul hivatkozott a felperes az Ákr. 123. § (1) bekezdés a) pontja szerinti semmisségi okra, a hatáskör túllépésére.
- [26] A felperes eljárási jogszabálysértésként hivatkozott az eljárás felfüggesztésének elmaradására utalva a polgári peres előzményre. A bíróság ebben a tekintetben is irányadónak tekintette a BH2021. 55. számú eseti döntésben megfogalmazottakat. E szerint közömbös az alperes határozata jogszerűsége megítélésénél, hogy egy polgári bíróság miként dönt a szerződés felmondása jogszerűsége kérdésében, ezért alaptalan az Ákr. eljárás felfüggesztésére vonatkozó szabályai megszegésére történő hivatkozás. Eredménytelen maradt ezért a felperes hivatkozása az Ákr. 48. § (1) bekezdés a) pontjára, a felfüggesztés elmaradására.
- [27] A bíróság eljárási jogszabálysértésre hivatkozásként értékelte a más ügyben meghozott határozat kézbesítésének elmaradására, valamint a határozatok meghozatalának sorrendjére történt felperesi hivatkozást. A H 1578/2021. számú alperesi határozat a más engedélyest kijelölő külön alperesi döntés, a jelen perben támadott határozat viszont ettől eltérő tárgyú, a felperes működési engedélyének visszavonásáról szól. A perbeli határozat jogszerűsége szempontjából nem bír relevanciával az, hogy egy más ügyben hozott határozat a felperes részére kézbesítésre került-e, ezért ezen az alapon az alperesi határozat jogszabálysértő jellege nem volt megállapítható. Ugyanígy a kijelölés és a visszavonás eltérő tárgyára figyelemmel nem volt relevanciája annak, hogy a más engedélyest kijelölő határozatot előbb hozta meg az alperes, mint a felperes működési engedélyét visszavonó döntését, ezért ez sem alapozta meg az alperesi határozat jogszabálysértő jellegét.
- [28] Az alperesi határozat anyagi jogi szempontú vizsgálata körében megállapítható, hogy az alperes a határozatát – a felperesi engedély visszavonását – elsődlegesen a Tszt. 20. § (2) és (4) bekezdés relációjára, másodlagosan a Tszt. 20. § (1) bekezdés a) pontja szerint a felmondás közlésének jogsértő elmulasztására alapozta.
- [29] A Tszt. 20. § (1) bekezdés a) pontja szerint a hivatal a működési engedélyt visszavonja, ha az engedélyes tevékenységével felhagy, vagy a hivatal erre irányuló felhívása ellenére törvényben, kormányrendeletben, e törvény végrehajtására kiadott rendeletben, általános hatályú közvetlenül alkalmazandó uniós jogi aktusban vagy a működési engedélyben előírt kötelezettségeinek nem tesz eleget.
- [30] Az alperes a Tszt. 20. § (1) bekezdés a) pontja körében arra alapította a működési engedély visszavonását, hogy a szolgáltatási szerződés felmondásának tényét a működési engedélyben foglalt rendelkezést megsértve az ott írt határidőben a felperes nem közölte felé. A Tszt. 20. §

(1) bekezdés a) pontjában foglalt, a működési engedélyben előírt kötelezettség nem teljesítésére hivatkozott, ugyanakkor nem vette figyelembe, hogy a fenti jogszabályhely alkalmazásának konjunktív feltétele az első fordulatban írt azon kitétel, hogy a hivatal erre irányuló felhívása ellenére ne tegyen eleget a felperes a kötelezettségének. A határozat 35. pontjában az alperes maga sem hivatkozott arra, hogy ilyen felhívással élt a felperes felé, de az ebben a körben rögzített tények – a felmondás 2021. május 3. napja szerinti felperesi átvétele továbbá az alperesnek 2021. május 25. napján más forrásból történt tudomásszerzése - alapján is megállapítható, hogy ilyen felhívással az alperes nem is élhetett a felperes felé. Mindezekre tekintettel nem teljesül a Tszt. 20. § (1) bekezdés a) pontjának azon feltétele, hogy kötelezettségszegés előtt az alperes a felperest a kötelezettség teljesítésére külön felhívta. Alappal érvelt ezért a felperes a keresetében az előzetes felhívás elmaradására (keresetlevél 58. pont), ezért a felmondás tényéről való tájékoztatás elmaradása a működési engedély visszavonásának jogszerű indoka nem lehet.

- [31] A Tszt. 20. § (2) bekezdése alapján az engedély visszavonásával egyidejűleg új engedélyt kell kiadni vagy új engedélyest kell kijelölni.
- [32] A Tszt. 20. § (4) bekezdése szerint a hivatal felszámolás vagy végelszámolás esetén, vagy ha az engedélyben foglalt tevékenységet nem az engedélyben meghatározott módon folytatják és az a távhőellátás jelentős zavarát idézheti elő, a folyamatos ellátásra más engedélyest is kijelölhet.
- [33] Az alperes a felperesi működési engedély visszavonását a Tszt. 20. § (2) és (4) bekezdésére alapozva azzal indokolta, hogy a felperessel kötött távhőszolgáltatói szerződés felmondásra került, és ez a körülmény már önmagában előidézheti a távhőellátás jelentős zavarát. A Tszt. 20. § (2) és (4) bekezdésének szoros összefüggése, relációja alapján pedig a jelentős zavar lehetősége miatt kijelölt új engedélyes kijelölésének a ténye szükségszerűen maga után vonja a korábbi engedélyes engedélyének visszavonását. Az alperes ezzel a határozati indokolásával – ennek nyomán a védiratában kibontott érvelésével –, a Tszt. 20. § (2) és (4) bekezdésének ilyen értelmezésével a Tszt. 20. § (1) bekezdésében részletezettekén túl további, új jogcímet alkotott a működési engedély visszavonására. Miután a felperes a keresetében a Tszt. 20. § (2) és (4) bekezdésére alapított működési engedély visszavonást is jogszerűtlennek találta, a bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia a Tszt. 20. §-ának értelmezésével, hogy a működési engedély visszavonásának esetköre bővíthető-e a Tszt. 20. § (2) és (4) bekezdésében írtakkal.
- [34] A Tszt. 20. § (1) bekezdése részletezi a működési engedély visszavonásának eseteit. A Tszt. 20. § (2) bekezdése az engedély visszavonása esetére, azzal egyidejűleg követeli meg az új engedély kiadását vagy új engedélyes kijelölését, tehát a (2) bekezdés az (1) bekezdésben (a); b) pont) és (1a) bekezdésben szabályozott visszavonás eseteivel van kapcsolatban. A Tszt. 20. § (4) bekezdése – mely a távhőellátás jelentős zavarának lehetősége esetén más engedélyes kijelölésének a megfontolását biztosítja az alperes számára – a Tszt. 20. § (3) bekezdésével van összefüggésben, miután az írja elő a folyamatos és biztonságos ellátás érdekében a működési engedélyben foglalt tevékenység folyamatos fenntartását az engedélyes működésében jelentkező, a tevékenység megszüntetésével végződhető zavar (tevékenység megszüntetése, felszámolás, végelszámolás) idejére. A Tszt. 20. § (3) bekezdésében megfogalmazódik a Tszt. szabályozásának alapelve és garanciális célja, vagyis a folyamatos és biztonságos ellátás garantálása. Ennek érdekében szabályozza úgy a Tszt. a működési engedély kiadását és annak visszavonását, biztosítva az engedélyesnek a kúriai eseti döntésben is megfogalmazott jogait, hogy ellátatlanság az engedélyes működésében átmeneti

zavar esetében se álljon elő. Amennyiben tehát az alperes a távhőszolgáltatói működési engedélyt a Tszt. 20. § (1) bekezdésében foglalt valamely feltételre alapítottan visszavonja, a (2) bekezdése alapján új engedélyest kell kijelölni vagy új engedélyt kell kiadni. Ehhez képest további rendelkezés a (4) bekezdésben az, ha a távhőellátás jelentős zavarának lehetősége mutatkozik, más engedélyes is kijelölhető a korábbi mellett. Ezen szabályozás alapján tehát egyidejűleg több engedélyes is lehet az adott távhőszolgáltató rendszeren, aminek oka éppen az engedélyes működésében jelentkező zavar, ezért alaptalanul érvelt az alperes azzal, hogy egy időben az adott helyen csak egy engedélyes lehet jogszerűen a távhőszolgáltatás rendszerén. A Tszt. 20. § (4) bekezdése ugyanakkor csak a további engedélyes kijelölésére az esetben biztosít jogalapot, ha a működési engedélyes a rögzített okok valamelyike miatt a feladatot átmenetileg ellátni nem képes, de az engedélyes visszavonására az (1) bekezdésben rögzítettek túl további jogcímet nem hoz létre. A működési engedély visszavonására csak a Tszt. 20. § (1) bekezdésében foglalt esetekben van lehetőség, és ennek szükségszerű következménye a (2) bekezdésben foglalt új engedélyes kijelölése.

- [35] Alaptalan ezért az az alperesi érvelés, mely a (4) bekezdésben foglalt kijelölést egyben jogalapnak tekinti az engedély visszavonásra azon az alapon, hogy a (2) bekezdésben írtak alapján egyben ez azt is kell jelentse, hogy a korábbi engedélyes engedélyét vissza kell vonni. Valójában éppen ezzel ellentétesen, a korábbi engedélynek a Tszt. 20. § (1) bekezdése szerinti visszavonása teszi szükségessé az új engedély kiadását, illetve az új engedélyes kijelölését. Mindezekre tekintettel alaptalan volt az alperes azon védirati érvelése, amelyben a Tszt. 20. § (2) és (4) bekezdésének szoros összefüggését kívánta bemutatni, és erre alapítottan igyekezett a Tszt. fenti rendelkezéseinek újabb visszavonási jogcímet tulajdonítani. A Tszt. szabályozási célja ugyanis alapvetően az, hogy a folyamatos és biztonságos ellátást garantálja azáltal, hogy a visszavonás eseteit a Tszt. 20. § (1) bekezdésére szűkíti, ugyanakkor a visszavonás esete a (2) bekezdésben előírja az új engedélyes szükségszerű kijelölését, a (4) bekezdésben pedig más engedélyes kijelölésére biztosít lehetőséget a (3) bekezdésben szabályozottakra figyelemmel.
- [36] A fentiek szerint az alperes a felperesi engedély visszavonását kizárólag a Tszt. 20. § (1) bekezdésére alapíthatta volna jogszerűen. A Tszt. 20. § (1) bekezdése szerinti működési engedély visszavonásának megalapozottságát illetően azonban nem kerülhető el a BH2021. 55. számú eseti döntésben foglalt elvi tartalom szerinti követelmények megtartottsága, amelyre a Fővárosi Törvényszéknek figyelemmel kellett lennie, miután az alperes által bemutatott ténybeli különbségeket az eltérő jogszabályi értelmezés miatt nem találta megállapíthatónak. E szerint a ténylegesen fennálló tényeket kell az objektív körülmények sorában értékelni, és valamennyi tény alapján kell megállapítást tenni arról, hogy az engedélyes eleget tesz-e vagy sem a törvényben, illetve működési engedélyben előírt kötelezettségeinek. A Tszt. 20. § (1) bekezdése szerinti engedély visszavonására ugyanis csak objektív körülményekre tekintettel megállapított tényállás alapján kerülhet sor. Ennek körében értékelni kell a távhővagyonhoz való hozzáférés biztosítottságát, a szolgáltatás teljesítéséhez szükséges személyi feltételek és az ahhoz kapcsolódó munkáltatói jogok fennállását. Ezek azok a tényezők, amelyek hiányoznak az alperesi határozatból, a fenti körülményeket nem tárta fel, nem értékelte, csupán a szolgáltatói szerződés felmondására és az ebből feltételezett ellátási zavar lehetőségére utalt. A felperes a keresetében a tényállás-feltárás és az indokolás hiányosságát állítva éppen ezt kifogásolta, és ennek kapcsán fogalmazta meg a távhővagyonnal és a szerződés felmondásával kapcsolatos tényállításait.
- [37] Az alperes a Tszt. (2) és (4) bekezdésére alapított téves jogértelmezése folytán elmulasztotta a Tszt. 20. § (1) bekezdésébe foglalt, a működési engedély visszavonásának feltételeit

megalapozó – az ismertetett eseti döntésben részletezett – feltételek vizsgálatát, azok tényszerű megjelenítését és azon indokok felsorakoztatását, hogy a működéssel kapcsolatos felperesi jogszabálysértések miként vezethetnek a működési engedély visszavonásához. Az alperesi jogértelmezés a jogorvoslati jog kiüresítéséhez is vezetne, hiszen eszerint a Tszt. 20. § (4) bekezdése szerinti kijelölési lehetőséggel élve egy másik engedélyes kijelölését tartalmazó határozatot hoz, amely az engedélyes által keresethőségi jog hiányában nem vitatható, ugyanakkor a Tszt. 20. § (2) bekezdése szerint a visszavonásra jogcímet teremt, ami valós jogorvoslatot az ily módon visszavonással sújtott engedélyes számára nem biztosít. A tényleges jogorvoslati jogot az garantálja, miszerint a Tszt. 20. § (1) bekezdésére alapított működési engedélyt visszavonó döntés objektív indokait meg kell adni. Az így megalapozott és részletesen megindokolt határozattal szemben biztosított a felperes számára, hogy a felsorakoztatott objektív érveket támadja, a működési engedélye visszavonásának jogszerűtlenségét alátámassza.

- [38] Mindezekre tekintettel a bíróság az alperes határozatát a Kp. 92. § (1) bekezdés b) pontja alapján megsemmisítette és az alperest új eljárásra kötelezte.
- [39] Meghagyja az alperesnek az új eljárásra vonatkozóan, hogy a felperes működési engedélyének visszavonását a Tszt. 20. § (1) bekezdésére alapítottan indokolja, és a BH2021. 55. számú eseti döntésben részletezett objektív szempontokat tegye a vizsgálata tárgyává, a tényállást ebben a szükséges és releváns körben tárja fel.
- [40] A felperes az Ákr. 123. § (1) bekezdés h) pontja tekintetében szintén semmisségi okra hivatkozott, ennek körében azonban csupán a határozat végrehajthatatlanságára, a szolgáltatásellátás biztonságát megzavaró hatására utalt. Nem jelölt meg olyan lényeges eljárási szabálysértést, amit a törvény semmisségi oknak minősít, ezért a fenti érvelése nem semmisségi okra történt hivatkozás volt, hanem az ügy érdemére kiható lényeges eljárási jogszabálysértésre utalás. Mivel azonban a fentiek szerint a bíróság az alperes határozatát téves jogszabályértelmezés okán megsemmisítette és az alperest új eljárásra kötelezte, a határozat végrehajthatatlanságának kérdését vizsgálni nem kellett.
- [41] A bíróság az alperes határozatát tételes jogi jogszabálysértés mentén tartotta jogszabálysértőnek, ehhez képest a felperesnek kellett volna olyan többlettényállási elemet igazolnia, amely megalapozza az Ákr. 1. és 2. §-a szerinti alapelvi jogszabálysértést. Ilyet azonban a felperes nem adott elő, ezért az alapelvi jogszabálysértésre hivatkozását a bíróság alaptalannak találta.
- [42] A bíróság a peresztes alperest a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes ügyvédi képvisellel felmerült perköltségének viselésére. Az ügyvédi munkadíjat a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján a ténylegesen kifejtett képviselői tevékenységre figyelemmel – előterjesztett beadványok száma és terjedelme, valamint a tárgyalási képviselet – alapján mérlegeléssel állapította meg.
- [43] A bíróság az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 45/A. § (1) bekezdése alapján határozta meg a peres eljárás tételes kereseti illetékét, melyet a Pp. 83. § (1) bekezdése és a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az alperest megillető személyes illetékmentesség folytán a Magyar Állam visel.

[44] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Tszt. 4. § (4a) bekezdése biztosítja.

Záró rész

Budapest, 2022. május 10.

dr. Sára Katalin s.k.
a tanács elnöke

dr. Bíró Péter s.k.
előadó bíró

Fintáné dr. Vásárhelyi Julianna s.k.
bíró

